

La subseu

JOSEP LLUÍS
Micó

El sentit de l'humor és un bon mecanisme per calibrar la intel·ligència. També la humilitat. El president de CiU, **Artur Mas**, ha criticat el Sónar perquè aquest any utilitza la imatge del **Dioni** i d'altres estafadors per promocionar el festival. El líder convergent tem que aquests personatges es converteixin en un referent per als joves. S'ho pren seriosament i s'equivoca. Preferiria que els nois s'emmirallessin en els polítics? Ai, Mas: ni sentit de l'humor ni humilitat. La campanya del Sónar és irònica i, com a màxim, convida a reflexionar sobre si la música electrònica és un engany. Òbviament, ningú la pot considerar ja una estafa. I el festival barceloní ha demostrat que se'n pot fer un gran negoci sense renunciar a la qualitat. L'estiu arriba a Girona ple de certàmens de corbata i puro havà, o de vestit de nit i taló alt. Per què no es lluita des d'aquí per convertir la ciutat (o la demarcació) en subseu de les olimpíades de l'art del futur? Hi ha un gran espai entre els espectacles per als VIPs i la classe benestant i les festes de cubalitre i vocació marginal. Només cal aprofitar-lo.

JULIO
Manegat

A mesura que s'han anat desenvolupant vertiginosament les tècniques de comunicació, de manera que podem veure en directe el que passa on sigui, s'ha anat enfortint més i més la nostra certesa que la boleta còsmica que habitem és una insignificant partícula que en l'univers d'universos és matemàticament menyspreable.

I alhora, des de fa relativament poc, s'ha anat ampliant el concepte de globalització, cosa que, en definitiva, és un reconeixement de com n'és de minúscul el nostre «apartament» terrestre. Bé, entre tantes globalitzacions n'hi ha una d'especialment inquietant: la, diguem-ho així, globalització de la violència i molt especialment de la violència juvenil, i fins i tot infantil.

A vegades penso si passa el mateix que en l'experiment amb rates situades en un apropiat habitat amb el suficient espai i aliments. Es van afegint individus i de cop i volta, quan n'hi ha un de més, les rates es tornen violentes i comencen a agredir-se. Recordo un admirable, com tots els seus, article del nostre inoblidable gran escriptor **Joan Peruchó** en el qual afirmava que ja ens trobàvem dins del que va

Globalitzacions

qualificar com a cultura de la violència. La programació informativa de tots els mitjans de comunicació, que a més es delecten oferint al respectable un riu de sang i violència, bé ens acostava a tal «cultura».

Paral·lelament, quan en mig segle s'ha duplicat amb escreix la població humana, i pel mateix camí val el percentatge de violència, s'ha desenvolupat el que es pot qualificar de globalització policial. Tant és així que fa la sensació que vivim sota la mirada vigilant d'un «ull» policíac que es posa a tots els racons de la nostra vida, sobretot en les ciutats i poblacions més o menys populosos. Es comprèn que als establiments bancaris i en grans espais comercials s'hagin instal·lat càmeres «ocultes» que graven els nostres moviments. És una necessària precaució que en moltíssimes ocasions ha estat fonamental per a la detecció de delinqüents.

D'acord, és clar, però també resulta incòmode, almenys incòmode, que les càmeres «ocultes»

> «Fa la sensació que vivim sota la mirada vigilant d'un "ull" policíac que es posa a tots els racons de la nostra vida»

s'instal·lin en alguns molt coneguts carrers, a més, per suposat, de les imprescindibles que estan dedicades al control del trànsit a les autopistes i carreteres. I ningú no dubta, suposo, que existeix un centre nacional d'informació i dades en el qual estem ficats tots els ciutadans. L'he vist a prop d'El Escorial i la veritat és que el conjunt d'edificis queda força fred i misteriosament amenaçador. Allà jo crec que fins i tot saben si un prefereix l'escudella i carn d'olla o la paella...

Se suposa que la societat actual, amb més de 6.000 milions d'habitants, es veu, diguem, forçada a instaurar en el món l'«estat policial». L'increment de la delinqüència, la ja temible presència de bandes juvenils d'extrema violència, i sense el menor escrúpol, obliga a la «tutela» policial. I això ho diem en un país força cívica, o relativament cívica, encara que també comptem amb les màfies del crim organitzat, el tràfic de drogues, d'armes i, el que és pitjor, d'éssers humans. Què deu ser en altres països i pobles? Pensar-ho produeix esgarriances...

Doncs això, que vivim entre tantes globalitzacions que la delictiva i, en conseqüència lògica, la policial, van juntes, amb tot el que ambdues impliquen de violència, control i que ens sentim submisos a aquestes tristes globalitzacions.

Velles maneres a l'Amèrica Llatina

ALBERT
Cano

L'indigenisme d'**Evo Morales** a Bolívia, l'augment de la corrupció al Brasil, el «populisme» chavista a Venèçuela, la repressió de les llibertats a Cuba... Tots aquests símptomes porten a preguntar-se si l'Amèrica Llatina torna als vells fantasmes que van conduir a la «dècada perduda» a la zona.

Si es demana als empresaris quin és el factor clau per invertir en un país aquests responen que, a més de condicions objectives (costos de producció, entorn fiscal, etc...), el decisiu és aquest intangible anomenat confiança. Pot generar-se aquesta última amb règims inestables, marcs legals canviants i altes dosis de corrupció? Per exemple, l'únic gran país de l'àrea que superava els barems de Transparency International (una organització centrada en la lluita anticorrupció) era Xile.

Davant d'aquest panorama, pot jugar algun paper eficaç el govern **Zapatero**? Fins ara, la

> «Pot jugar algun paper eficaç el Govern Zapatero? Fins ara, la flexibilitat demostrada cap a personatges de dubtosa credibilitat, com Fidel Castro o Hugo Chávez, no ha donat fruits (al contrari: la demagogia de l'últim s'ha estès a altres països, com Bolívia)»

flexibilitat mostrada cap a personatges de dubtosa credibilitat, com **Fidel Castro** o **Hugo Chávez**, no ha donat fruits (al contrari: la demagogia de l'últim s'ha estès a altres països, com Bolívia). A més, passada l'eufòria dels 90, les empreses espanyoles comencen a donar l'esquena a Llatinoamèrica (fins i tot en països amb elevades inversions, com l'Argentina, on els vaivens del president **Kirchner** no han ajudat a generar el clima necessari per augmentar la presència empresarial).

Espanya pot encoratjar l'estabilitat i la confiança (amb inversions o amb suport davant institucions internacionals). Però no ens enganyem: el canvi ha de ser intern. A partir de modificacions en la cultura política es poden crear les condicions per al desenvolupament. Però la transparència, el respecte a les lleis o la defensa de les llibertats no sorgeixen de la nit al dia.

CARTES AL DIRECTOR

Els hospitals no són Port Aventura

Si hom ho compara amb el drama que per a moltes famílies pot arribar a suposar el fet de comptar amb un membre ingressat en una d'aquestes institucions, això tal vegada podria ser una petitesa, una qüestió fins i tot simbòlica, me'n faig el càrrec. Però no per això m'estaré de criticar la immensa barra que crec que demostren tenir els promotors –si guin els que siguin– de sengles pàrquings de pagament que darrerament s'han inaugurat als dos hospitals del Gironès, el Trueta i el nou Santa Caterina, a Salt.

Sembla mentida fins a quin grau d'insensibilitat poden arribar a exhibir alguns elements de la nostra espècie envers els seus semblants. Lucrar-se d'aquesta manera, a partir del patiment de persones que –amb la felicitat excepcional de les parteres– poden estar passant per moments emocionals baixíssims, crec que és absolutament repugnant, crec que demostra, amb tots el ets i els uts, el camí que malauradament encara ens queda per recórrer fins a arribar a ser cívics del tot.

No voldria fer dramatisme barat, ni provocar la llagrimeta perquè sí a ningú, només faltaria; tan sols vull plantejar una situació extrema tipus, que per desgràcia podria ser ben real, la de qualsevol persona que es veïés obligada a abonar un tiquet de potser diverses hores de durada després d'haver perdut aquell familiar tan estimat, aquell amic o amiga tan íntim... Per favor! Em sembla que

sobren les paraules, no creieu?

Sé que tot plegat ho gestiona Mifas, i que els beneficis afavoreixen un col·lectiu, el dels discapacitats, que mereix tots els meus respectes. El que no crec que sigui de rebut és que despleguin el seu negoci als hospitals. Que allí la gent no hi va a divertir-se, per favor! Que precisament no són Port Aventura, ni de bon tros. —**Àngel Lapiedra i Fortuny**, Girona.

El corporativisme i la dignitat

El Dr. Guerra s'afegeix a l'inexorable corporativisme mèdic i surt en defensa del Dr. Castro quan ja ha quedat palès, a través de set cartes anteriors, que si el seu company surt en la narració dels fets és perquè va formar part del marc de decisió del cas denunciat: el meu pare, com a conseqüència d'una greu malaltia no detectada fins la última setmana de vida va morir a l'hospital Trueta enmig de grans dolors, perquè ni el sistema, ni el doctor de referència van saber o no van voler pal·liar el seu patiment. I aquests són els fets. Li agradi o no a vostè. I la memòria del meu pare està per sobre del seu corporativisme.

No intenti passar-me la mà per la cara apel·lant al meu estat emocional després d'haver patit la pèrdua d'una persona molt estimada. Sàpiga que jo ja he sublimat el meu dolor i ara només desitjo que d'una vegada per totes les unitats de dolor dels hospitals disposin d'un instrument que permeti una mort digna a les persones que

arriben a la seva fi. I no parlo d'eutanàsia. Parlo de què s'objectivin els conceptes de *malalt terminal* i *malaltia terminal* i s'apliquin els protocols necessaris en ordre a la dignitat demanada. Ara tot depèn del criteri de cada metge. I jo no vull ser víctima de prejudicis ètics. La Generalitat, el seu Parlament, haurà de dir-li la seva, i ja estic treballant en aquesta línia, perquè la sanitat pública doni resposta eficient a la meua demanda, que és la de molts usuaris.

Si em conegués sabria que sóc una persona objectiva. Que estic agraïda a l'hospital Trueta pel tracte que sempre hi he rebut. Que el meu agraïment està basat en la vàlua i l'esforç del personal. Però també li he de dir que conec algun cas similar al que he volgut denunciar en què, per proximitat del malalt a algú del centre sanitari, se li ha aplicat la sedació pertinent sense restriccions, la qual cosa significa una subjectivació del tractament, que tampoc és just. Oi que m'entén?

Finalment em permeti recordar-li que a tot el territori espanyol, des de l'arribada de la democràcia hi ha una cosa que s'anomena llibertat d'expressió. Després hi ha els tribunals per depurar les presumpes calúmnies. No pretengui ara tornar a imposar la censura, ni traslladar al director d'un diari el paper d'inquisidor. Estic d'acord que de vegades es generen incomoditats per l'ús de la llibertat d'expressió, però la meua denúncia a qui finalment ajudarà és a la mateixa classe mèdica que disposarà d'un nou instrument per recolzar la confiança i el prestigi que vostè

creu conculcat. Per sobre de la crispació que a vostè tant li preocupa hi ha valors d'ordre superior. Per exemple, la dignitat davant la mort.

—**Fina Rodríguez**, Sarrià de Ter.

Qui no plora no mama

Al·l'escola l'Aulet de Celrà ens trobem ja en una fase en què no ens quedem més llàgrimes per plorar. Després de molts anys amb problemes d'espai que només el bon fer dels professionals del Claustre ha anat solucionant, la situació a la qual s'ha arribat en aquest curs és del tot insostenible. Quan sales de professors i passadissos s'han de transformar en aules, quan cal fer fins a tres torns per dinar és senyal inequívoc que el centre no passaria ni la menys estricta de les llicències d'obertura. Malgrat que s'aprofita cada metre quadrat i ja no en queden més, el nombre d'alumnes preinscrits per al curs vinent ja és a dia d'avui superior als del curs que acabem.

Més enllà de donar una visió catastrofista ni d'actuar amenaçadorament el que pretendrem a partir d'ara és estendre la nostra problemàtica al conjunt de la societat a fi de fer-la partícip de presents i futures activitats reivindicatives, ja que de ben segur que aquesta situació no és exclusiva de l'Aulet de Celrà i, si res més no a la curta o la llarga acabarà afectant-nos a tots, fins i tot a la mateixa administració.

—**Yvonne Schlünsen**, Celrà.